

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA Nr. 161
din 11.03. 2008

Dosar nr: 771/2007

Petiția nr: 17.535 din data de 03.12.2007.

I. Petent: S B , cu domiciliul ales în

Obiect:

Solicitare pensie și ajutor pentru deportarea din Transnistria.

II. Procedura de citare.

Prin emiterea citației cu nr. 1263 din data de 16.01. 2008, pentru data de 21.02.2008, au fost îndeplinite cerințele legale.

La termenul fixat s-a prezentat petentul.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

Potentul, astfel cum rezultă din sesizare, solicită despăgubiri, diferențe de plată precum și pensie, acordate de Guvernul German prin Organizația Internațională pentru Migrație cu sediul în Geneva, în cadrul Programului German de Compensatie pentru Muncă Forțată.

IV. Susținerile părților

Susținerile petenților

Prin petiția formulată de petent se arată că acesta a fost deportat și a suferit persecuții datorită apartenenței etnice în timpul regimului nazist, fiind deposedat abuziv de bunurile deținute la momentul respectiv. Față de aceste considerații de fapt se solicită drepturile bănești care se cuvin, respectiv pensii pentru tratamentul suferit.

Se solicită Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării aprobarea cererilor de a beneficia de toate drepturile care se cuvin de la Guvernul german, precum și diferențele de bani pentru tratamentul suferit, respectiv deportarea pe motive etnice.

V. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director reține, potrivit petiției că sesizarea petentului vizează despăgubirile acordate de Guvernul German prin Organizația Internațională pentru Migrație cu sediul în Geneva, în cadrul Programului German de Compensatie pentru Muncă Forțată, în speță, acordarea drepturilor pentru persoanele persecutate din motive etnice și deportate datorită apartenenței etnice.

În drept, analizând aspectele sesizate și reținute în acest caz, Colegiul Director ia act de faptul că urmare adoptării unui act normativ pe teritoriul Germaniei și intrat în vigoare la data de 12 august 2000, a fost înființată Fundația Germană denumită „Memorie, Responsabilitate și Viitor”. În baza legii menționate, Actul Fundației Germane, Fundația nou înființată avea rolul de a acorda compensații financiare pentru victimele sclaviei, muncii forțate sau a injustiției Național Socialiste (Naziste). Fondurile pentru acordarea compensațiilor de această Fundație Germană au fost asigurate prin contribuțiile egale ale Guvernului Germaniei precum și companii germane.

În conformitate cu legea germană, șapte organizații partenere, inclusiv Organizația Internațională pentru Migrare (OIM) au procesat cereri pentru plata compensațiilor pentru sclavie, muncă forțată și vătămare personală (experimente medicare, preluarea în plasamente de copii sclavi, sau de muncă forțată, ori moartea unui copil survenită în aceste plasamente). Pentru depunerea cererilor conform categoriilor prevăzute de legea germană, Actul Fundației Germane, termenul limită prevăzut a fost 31 decembrie 2001. Nici o cerere peste acest termen limită un a fost acceptată.

Organizația Internațională pentru Migrație a fost desemnată potrivit legii germane ca unică organizație partener responsabilă pentru procesarea cererilor pentru deposedările de proprietăți în timpul regimului nazist ca rezultat direct al participării companiilor germane. (informații disponibile pe site-ul oficial al Organizației Internaționale pentru Migrație, Programul German de Compensare pentru Muncă Forțată la adresa www.compensation-for-forced-labour.org)

Organizația Internațională pentru Migrație a desfășurat programul de plată a compensațiilor în numele Fundației Germane "Memorie, Responsabilitate și Viitor" și a Tribunalului American care administrează Acordul cu Băncile Elveteiene. Astfel, au fost depuse 329.000 de cereri pentru Sclavie și Muncă Forțată, 32.000 cereri pentru deposedare de bunuri (proprietăți) și 41.000 cereri pentru daune personale. (vezi site-ul oficial al Organizației Internaționale pentru Migrație, Programul German de Compensare pentru Muncă Forțată, informație

http://www.compensation-for-forced-labour.org/English/country_info_test.html#ISRomania-en.

Colegiul Director ia act, de faptul că în cadrul programului de Compensare, o persoană nu poate primi plata cumulativ, atât pentru categoria sclavie în muncă cât și categorie muncă forțată. Astfel, dacă o persoană îndeplinește criteriile pentru ambele categorii, acesta urma să fie compensată doar conform categoriei sclavie în muncă.

De asemenea, potrivit legii germane, persoanele obligate la muncă forțată din Belgia, Olanda, Franța, Italia și Luxemburg nu au fost eligibile pentru plata compensațiilor deoarece acestea nu au constituit ținte ale actelor de teroare specific decretate de către naziști pentru motive rasiale sau alte motive similare. Doar persoanele care au fost deținute în lagărele de reformă în muncă sau anumite penitenciare, precum și cei de origine romă, evrei sau membrii ai unui grup persecutat au putut fi eligibili pentru plata compensațiilor în cadrul categoriei muncă forțată iar pentru sclavie în muncă persoanele care au fost deținute în lagăre de concentrare, ghetouri sau alte locuri oficial recunoscute ca locuri de restricție. (vezi informație disponibilă la adresa oficială a Programului German de Compensare pentru Muncă Forțată, la www.compensation-for-forced-labour.org/English/who.html)

Colegiul Director reține potrivit Comunicatului de Presă din luna noiembrie 2005 a Organizației Internaționale pentru Migrație, că „Legea Fundației Germane este unicul act normativ care reglementează distribuirea plăților compensatorii către

succesorii de drept sau moștenitorii eligibili. Legislația națională privind moștenirea nu se aplică. Conform Legii Fundației Germane, soțul sau soția supraviețuitoare și copiii pot primi părți egale din compensația pentru muncă forțată, muncă în regim de sclavie sau pentru vătămare personală cuvenită victimei decedate”.

În acest context, Colegiul Director ia act că **“Din cauza unui deficit de finanțare, pentru care OIM nu este responsabilă, succesorii de drept și moștenitorii eligibili vor primi sume mai mici decât victimele eligibile.** Succesorii de drept și moștenitorii primesc o sumă totală de 4.130 Euro dacă victima decedată a muncit în regim de sclavie, 1.275 Euro dacă a fost supusă muncii forțate în industrie și 510 Euro dacă victima a muncit forțat în agricultură. Aceste sume compensatorii se referă la fiecare cerere individuală și vor fi împărțite între toți succesorii de drept și moștenitorii eligibili ai victimei decedate. Sumele sunt definitive și inatacabile prin contestație”. (vezi Organizația Internațională pentru Migrație, Programul German de Compensare pentru Muncă Forțată, informație disponibilă la adresa http://www.compensation-for-forced-labour.org/pdf/PR_G_11_Romanian.pdf)

De asemenea, se are în vedere că “în total, O.I.M. a primit peste 332.000 de cereri de compensare pentru Muncă Forțată și în regim de sclavie din timpul regimului nazist, până la termenul-limită de la 31 decembrie 2001. Toate termenele-limita sunt definitive și O.I.M. nu poate accepta noi cereri de compensare”. (vezi Organizația Internațională pentru Migrație, Programul German de Compensare pentru Muncă Forțată, informație la http://www.compensation-for-forced-labour.org/pdf/PR_G_11_Romanian.pdf)

În același sens, Colegiul Director reține, potrivit Comunicatului de Presă din luna aprilie 2006 a Organizației Internaționale pentru Migrație, că „ultimele plăți au fost efectuate în 31 decembrie 2006 ca parte a închiderii definitive a Programului German de Compensare pentru Muncă Forțată, finanțat de Guvernul Germaniei și industria Germană. Din data de 22 ianuarie 2007 telefoanele, adresele de e-mail și serviciile de fax au fost desființate iar Organizația Internațională pentru Migrație nu mai răspunde la corespondență”.

Fată de aceste aspecte, raportat la prevederile O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, coroborat cu obiectul petitiilor, Colegiul Director constată că în mod vădit, acesta nu se circumscrie actelor incidente Ordonanței de Guvern nr.137/2000, republicată.

În analiza obiectului petițiilor deduse soluționării, Colegiul Director, observă că, în exercitarea competențelor sale, este chemat să se pronunțe cu privire la efectele produse prin acordarea unor plăți compensatorii dispuse de Guvernul Germaniei și companii germane în virtutea unor acte normative adoptate de către o autoritate legislativă străină. Din acest punct de vedere, Colegiul Director reține că urmare adoptării unui act normativ de către legiuitorul german, și intrat în vigoare la data de 12 august 2000, a fost înființată Fundația Germană denumită „Memorie, Responsabilitate și Viitor”. În baza legii denumite Actul Fundației Germane, Fundația nou înființată a avut rolul de a acorda compensații financiare pentru victimele sclaviei, muncii forțate sau a injustiției National Socialiste (Naziste). Fondurile pentru acesta Fundație Germană au fost asigurate prin contribuțiile egale ale Guvernului Germaniei precum și companii germane. În conformitate cu legea germană, șapte organizații partenere, inclusiv Organizația Internațională pentru Migrație (OIM) au procesat cereri pentru plata compensațiilor pentru sclavie, Muncă Forțată și vătămări personale (experimente medicare, preluarea în plasamente de copii sclavi, sau de muncă

forțată, ori moartea unui copil survenită în aceste plasamente). Termenul limită prevăzut pentru depunerea cererilor conform categoriilor prevăzute de legea germană a fost 31 decembrie 2001. Nici o cerere peste acest termen limită nu a fost acceptată. (vezi în același sens infra parag.7.1, 7.2.)

Pe de alta parte, Colegiul Director reține că în România, legiuitorul român a adoptat acte normative care reglementează expres drepturile persoanelor deportate în străinătate ori constituite prizonieri ori drepturile persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice. În speță, Decretul lege nr. 118/1990 privește acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri. Decretul lege nr. 118/1990, a fost modificat și completat, fiind republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 18.03.1998. De asemenea, Ordonanța de Guvern nr. 105/1999, cu modificările și completările ulterioare, vizează acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice.

Având în vedere prevederile legale invocate cât și petiția astfel cum este formulată, Colegiul Director constată că aspectele sesizate sunt de vadiță necompetență și nu poate reține fapte sau acte care pot fi analizate sub aspectul celor care intră sub incidența prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Având în vedere considerentele reținute de Colegiul Director, în temeiul art. 20 din OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate prin prezenta petiție nu intră în competența consiliului potrivit O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.
2. Prezenta hotărâre se va comunica în termen legal părților.
3. Clasarea dosarului.

VI. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța competentă și în termenul legal, potrivit Legii nr.554/2004 privind contenciosul administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

COMSA CORINA NICOLETA

DEZIDERIU GERGELY

4

HALLER ISTVAN

IONIȚĂ GHEORGHE

PANFILE ANAMARIA

TRUINEA ROXANA PAULA

Data redactării 12. 03. 2008

